

Aan Rechtbank Limburg
Team Bestuursrecht
p/a Postbus 950
6040 AZ Roermond

Horst, 7 juli 2023

Onderwerp: Beroep tegen besluit Gemeente Venlo op bezwaar tegen omgevingsvergunning
VidaXL Mary Kingsleystraat 4 te Venlo, d.d. 25-4-'23

Door 28 omwonenden van het bedrijf VidaXL, de vereniging Behoud de Parel en de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten Horst aan de Maas is bezwaar gemaakt tegen het besluit van de gemeente Venlo van 13 december 2022 om een omgevingsvergunning te verlenen voor het oprichten van een distributiecentrum met kantoor (fase 5) inclusief magazijnstellingen, het tijdelijk oprichten van huisvesting voor arbeidsmigranten (600 bedden!) en de aanleg van een parkeerplaats met een overnachtingsmogelijkheid voor chauffeurs aan de Mary Kingsleystraat 4 te Venlo.

Het college van B&W van de gemeente Venlo heeft alle omwonenden die bezwaar hebben aangetekend niet-ontvankelijk verklaard en de bezwaren van de vereniging Behoud de Parel en de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten Horst aan de Maas (hierna: de werkgroep) ongegrond verklaard. Aanvankelijk verklaarde B&W ook de werkgroep niet-ontvankelijk, maar na bezwaar van de werkgroep werd die alsnog ontvankelijk verklaard. Het besluit van het College van B&W leidt voor Vereniging Behoud de Parel tot voorliggend beroep.

In navolgende zullen we achtereenvolgens ingaan op:

- De procedure;
- Stikstof;
- Ruimtelijke ordening;
- De omgevingsdialoog;
- Logiesverblijf als schijnconstructie;
- Rijtijdenbesluit m.b.t. overnachtingsmogelijkheid chauffeurs;
- Overige zaken.

De procedure

De gemeente Venlo heeft de bezwaarmakers het verzoek gestuurd binnen tien dagen aan te geven of zij ontvankelijk zijn en welke belangen zij hebben bij de kwestie waartegen ze bezwaar maken. De termijn van tien dagen is niet opgenomen in de Awb. Meermaals is aan ambtenaren en aan de hoorcommissie gevraagd waarop die tien dagen gebaseerd zijn. Daarop hebben we geen antwoord gekregen. De gemeente Venlo bepaalt vervolgens ambtelijk dat een groot deel van de bezwaarmakers, de omwonenden, niet-ontvankelijk zijn. De betreffende omwonenden zijn niet uitgenodigd voor de hoorzitting en niet in staat gesteld ten overstaan van de hoorcommissie aan te tonen dat zij wél ontvankelijk verklaard moeten worden. Voor zover te overzien wordt er slechts één criterium gehanteerd voor het vaststellen van ontvankelijkheid: de afstand tot – in dit geval – de locatie van VidaXL, terwijl er meerdere criteria te hanteren zijn.

Het feitelijke criterium of bezwaarmakers “last” hebben van de plannen waartegen ze bezwaar maken dient objectief vastgesteld te worden en daartoe dienen de betreffende bezwaarmakers gehoord te worden. Te meer omdat de aangedragen inhoudelijke bezwaarpunten daartoe nopen.

Indien bezwaarmakers het niet eens zijn met het oordeel van de gemeente Venlo dat ze niet-ontvankelijk zouden zijn, zijn ze aangewezen op de rechtbank om daar alsnog aan te tonen dat er wél sprake is van ontvankelijkheid. In de praktijk betekent dat, dat burgers kosten moeten maken. Vooral belanghebbenden die minder draagkrachtig zijn, worden daardoor bij voorbaat op achterstand gezet. Een bezwaarprocedure is niet bedoeld om het justitieel apparaat nog meer te belasten, maar is bedoeld om dat te voorkomen door vooraf burgers in de gelegenheid te stellen gehoord te worden, en om plannen eventueel ten goede (in het algemeen belang van de samenleving) bij te stellen. De beschreven werkwijze lijkt eerder burgers uit te sluiten en onnodig juridische procedures in de hand te werken.

Je zou mogen verwachten dat de gemeente Venlo – voorafgaande aan de hoorzitting – haar verweer op de bezwaren toestuurt aan de bezwaarmakers en die bezwaarmakers vervolgens tijdens de hoorzitting in staat stelt te reageren op dat verweer. De procedure bij de gemeente is door de wetgever vooral bedoeld om te voorkomen dat er een verdere rechtsprocedure (via rechter en uiteindelijk de Raad van State) gevolgd wordt, wat de burger (maar ook de overheid) veel kosten en tijd kan besparen. Nu wordt het verweer tijdens de zitting uitgesproken en zijn de bezwaarmakers niet of nauwelijks in staat de gedeelde argumenten in dat verweer te bestuderen en waar nodig te weerleggen of daarop te anticiperen. Dat moet dan dus voor de rechter gebeuren. Deze handelwijze zet de bezwaarmakende burger op achterstand.

Volgens de Awb dienen hoorzittingen in het kader van de bezwarenprocedure openbaar te zijn. Maar de voor de procedure uitgenodigde bezwaarmakers kregen voorafgaande aan de hoorzitting via mail van de gemeente Venlo te horen dat zij maximaal twee toehoorders mee konden nemen naar de zitting. Verder werd de hoorzitting per bezwaarmaker gehouden, dus niet tegelijk met alle bezwaarmakers, waardoor bezwaarmakers die later “aan de beurt zijn”, geen kennis konden nemen van de bezwaren en het verweer van de gemeente tegen die bezwaren. Dat heeft (waarschijnlijk) met de – te kleine – ruimte te maken waarin de hoorzitting gehouden werd. De hoorzitting m.b.t. de vergunning voor VidaXL vond plaats in een vergaderruimte waar tijdens de hoorzitting drie leden van de hoorcommissie, twee ambtelijk vertegenwoordigers van het college van B&W, twee toehoorders van VidaXL en enkele vertegenwoordigers van de bezwaarmakers aanwezig waren. Daarmee was de ruimte volledig gevuld.

De advocaten van VidaXL – Hekkelman, die óók regelmatig optreden als vertegenwoordiger van overheden in de regio die als aandeelhouder van Greenport (waar VidaXL gevestigd is) een dubbel belang dienen) – dienen ons inziens om die reden niet-ontvankelijk verklaard te worden. Overigens hebben zij het verweer tegen de bezwaren namens VidaXL ingediend op vrijdag 10-3-2023. De zitting vond plaats op maandag 13-3-2023, zodat de bezwaarmakers nauwelijks tijd hebben gehad dat verweer te bestuderen en daar tijdens de zitting op te anticiperen. Daar waar bezwaarmakers wél een termijn gesteld wordt ten aanzien van het aantonen van hun ontvankelijkheid (zie hiervoor), wordt het aan de vergunninghouder vrijgelaten wanneer en op welke wijze het verweer gevoerd wordt. Die handelwijze werkt niet mee aan een transparant en eerlijk proces. Het wekt wrevel en werkt vooral vertragend (vooral voor de vergunningaanvrager en -verlener).

De gemeente Venlo heeft gegevens van de bezwaarmakers (in dit geval naam en adres) beschikbaar gesteld aan de vergunninghouder, in dit geval VidaXL. Daarmee overtreedt de gemeente Venlo de

Algemene Verordening Gegevensbescherming, de wet die moet voorkomen dat persoonsgegevens tussen particuliere bedrijven en overheidsinstanties worden uitgewisseld. Kennelijk laat de gemeente Venlo zich weinig gelegen liggen aan de privacy van bezwaarmakers. Dit maakt dat in de openbaarheid van de bezwaarprocedure in feite de genoemde gegevens 'op straat' liggen en voor iedereen inzichtelijk zijn. In deze is sprake van een ambtsmisdrijf. De gemeente Venlo (college van B&W en gemeenteraad) zijn daarvan op de hoogte gesteld, maar tot nog toe hebben we daar helaas geen reactie op gekregen. Terwijl ze via een publicatie in Dagblad De Limburger bezwaarmakers oproepen zich te melden als ze vragen hebben over hun rechten en plichten omtrent privacy. Een loze oproep, als de gemeente vervolgens gewoon niet reageert op dit soort vragen en opmerkingen van bezwaarmakers. Overigens plaatst bestuursjurist Cees Verstedden - die geciteerd wordt in het artikel van De Limburger d.d. 4 april 2023 (zie bijlage) - vraagtekens bij de handelwijze van de gemeente Venlo bij het verstrekken van persoonlijke gegevens aan de vergunningaanvrager. Omdat de gemeente de omwonenden niet-ontvankelijk heeft verklaard en er dus voor hen ook geen hoorzitting wordt gehouden, is er volgens Verstedden geen wettelijke grond om de bezwaren door te sturen aan de vergunningaanvrager. Daarom is er in het kader van de AVG vervolgens geen noodzaak meer om persoonsgegevens door te sturen. Ook bestuurskundige Arno Korsten, die in hetzelfde artikel van De Limburger aan het woord komt, vindt het merkwaardig dat je als gemeente eerst bezwaarschriften terzijde legt en vervolgens toch namen doorgeeft. Het zou wat anders zijn geweest als je als gemeente de bezwaren had erkend. Dan is het logisch dat je van de vergunningaanvrager verwacht dat die daaraan tegemoet komt. En dan kan het zinvol zijn namen door te geven. Maar ook dan moet je volgens Korsten als gemeente toch wel bij bezwaarmakers toestemming ophalen.

In zijn algemeenheid willen wij opmerken dat het zaak is dat de overheid in de bezwaarprocedure nog eens goed kijkt naar haar besluit. En die plicht wordt met voeten getreden als die overheid in de bezwaarfase het primaire besluit te vuur en te zwaard verdedigt en de procedure zodanig inricht dat bezwaarmakers zoveel mogelijk "uitgeschakeld" worden. Het lijkt erop – in ieder geval in de bezwaarprocedure met betrekking tot de plannen van VidaXL - dat de gemeente Venlo haar primaire besluit niet gaat heroverwegen. Terwijl de wet haar daar wel toe dwingt. Dat staat namelijk in art. 7:11, lid 1 van de Algemene wet bestuursrecht: "Indien het bezwaar ontvankelijk is, vindt op grondslag daarvan een heroverweging van het bestreden besluit plaats." De Raad van State schreef het in 2020 nog eens goed op: "Deze [bezwaar]fase strekt (...) tot een volledige heroverweging door het bestuursorgaan van een eerder door hem genomen besluit." (ABRvS d.d. 15-01-2020, nr. 201901012/1/A1). Oftewel: de overheid moet nog eens goed naar haar besluit kijken. En wel aan de hand van alle bezwaren die tegen dat besluit zijn ingediend. Dus óók met betrekking tot de bezwaren van omwonenden, die de gemeente – door ze niet-ontvankelijk te verklaren – uitgeschakeld heeft. Heeft ze het goed gedaan? Naar onze mening niet. Heeft ze alle aspecten goed afgewogen? Op tenminste één punt heeft het College van B&W in haar besluit aan dat laatste ('alle aspecten meewegen') niet voldaan.

Vanwege voorgaande opmerkingen verzoeken wij de rechtbank de zaak terug te verwijzen naar de gemeente en de bezwaarprocedure over te laten doen.

Stikstof

Voor wat betreft de uitstoot van stikstof voor de bouw is weliswaar een aaneengesloten periode van twaalf maanden benoemd, maar niet is aangegeven of dat de maximale uitstoot in twaalf aaneengesloten maanden betreft. Verder wordt gesteld dat bij zelfs een overschrijding met 20% van de door VidaXL genoemde aantallen transporten geen extra belasting van natuurgebieden zal plaatsvinden. Op geen enkele wijze valt echter te controleren dat de aangeleverde aantallen

transporten correct zijn. In de vergunning is geen maximaal aantal transporten opgenomen op basis waarvan later gehandhaafd kan worden, indien die maximale aantallen transporten overschreden zouden worden. Daar komt nog bij dat wat betreft de onderbouwing van de stikstofuitstoot door vergunningverlener is uitgegaan van door de aanvrager opgegeven vervoersbewegingen. Daarbij zien we een discrepantie in vergelijking met andere projecten. Op geen enkele wijze wordt door de vergunningverlener gecontroleerd of door VidaXL in deze de juiste waarden zijn gebruikt.

De stikstofuitstoot is sterk gekoppeld aan de verkeersbewegingen. Nergens is terug te vinden wat de uitstoot is die gekoppeld is aan het gebruik van en in het grote gebouw voor de activiteiten, verwarming en koeling en dergelijke.

De Sprinklerpomp, waar de vergunningverlener mee ingestemd heeft, wordt met diesel aangedreven. Hoewel deze pomp geen extreme stikstofuitstoot veroorzaakt, past het in de huidige tijd niet meer om bij nieuwe installaties nog deze ouderwetse technieken te gebruiken. Zeker niet als we ons realiseren dat over enkele jaren al geen fossiele brandstof gedreven voertuigen meer verkocht mogen worden. De vergunningverlener heeft de mogelijkheid om voorafgaande aan de definitieve vergunningverlening te onderzoeken of er geen milieuvriendelijker alternatief is en dit te koppelen aan bijvoorbeeld het energieverbruiksonderzoek en als dat alternatief beschikbaar is, te eisen dat het alternatief en eventueel energiezuiniger oplossingen geïnstalleerd worden. Juist in de engineeringfase kunnen hier grote voordelen worden behaald, passend binnen de doelstellingen van een op een gezonde toekomst gerichte gemeente.

Het gebouw voor de huisvesting van migranten (voor de duur van 10 jaar met een mogelijke, c.q. waarschijnlijke verlenging), wordt niet gebouwd volgens de huidige normen van energieneutraliteit. Daarmee wordt meer dan de noodzakelijke stikstof en CO₂ uitgestoten. Elders zal dus meer gecompenseerd moeten worden voor deze onvolkomenheden.

Voor de bepaling van de belasting en eventuele compensatie van en voor natuurgebieden dienen alle activiteiten van het gehele gebied bij elkaar te worden opgeteld. Nu wordt bij wijze van spreken het tuinschuurtje, het kolenhok en het woonhuis zonder aanbouw apart vergund, om vervolgens het gehele huis te gaan gebruiken.

De hiervoor opgesomde opmerkingen zijn even zovele redenen waarom de verleende vergunning ons inziens ingetrokken en heroverwogen dient te worden.

Ruimtelijke ordening

De vergunning is verleend voor een bouwplan binnen het bestemmingsplan "Trade Port Noord Herziening Klaver 4" en heeft de bestemming bedrijventerrein. Dat impliceert dat het plan met betrekking tot de huisvesting van arbeidsmigranten en overnachtingsmogelijkheden voor (internationale) chauffeurs in strijd is met dat bestemmingsplan. Een kwetsbaar object is in principe niet toegestaan. Om alsnog te kunnen komen tot het verlenen van een vergunning heeft de gemeente onterecht het anders gebruik van de gronden met een buitenplanse kruimelafwijking toegestaan. Is er wel sprake van een kruimelgeval nu het gaat om een totaal ander gebruik van het gebied en de gronden? Het bestemmingsplan zelf kent niet de mogelijkheid om voor tegenstrijdigheden als genoemd af te wijken van het bestemmingsplan. Door gebruik te maken van artikel 4 lid 11 van Bijlage II behorende bij de Bor zou wél afwijken van het bestemmingsplan mogelijk zijn. De gemeente doet dit met het kenmerk van een "tijdelijke" ontwikkeling van maximaal tien jaar en daarbij moet het aannemelijk zijn dat deze activiteit kan en zal worden beëindigd aan het einde van de termijn zonder onomkeer-

bare gevolgen. De totale tijdsduur van tien jaar mag men niet overschrijden. Vraag is of een periode van tien jaar (met verlengingsmogelijkheid) wel als “tijdelijk” mag worden gedefinieerd? Omdat volgens de bijgevoegde ruimtelijke onderbouwing aangegeven wordt dat het plan voor huisvesting moeilijk dicht te rekenen is, en na tien jaar de voor de bedrijfsmatige benodigde arbeidsmigranten nog steeds goede huisvesting nodig is, kunnen we ervan uitgaan dat er noodzaak is om de omgevingsvergunning voor de huisvesting te verlengen. In de inleiding van de ruimtelijke onderbouwing wordt ook een exploitatietijd van tien jaar aangehouden met daarna een mogelijke verlenging van vijf jaar. Ook in het door de gemeente Venlo vastgestelde beleidskader huisvesting arbeidsmigranten (shortstay) 2021 benoemt de gemeente de mogelijkheid voor tien jaar met een mogelijkheid om te verlengen met vijf jaar.

De voorwaarde bij het afwijken van een bestemmingsplan is dat de afwijking geen inbreuk mag maken op *goede ruimtelijke ordening*. Om dit te kunnen beoordelen stelt de gemeente dat er een uitgebreide belangenafweging heeft plaatsgevonden. We hebben geen uitgebreide belangenafweging aangetroffen in het dossier. De gemeente verwijst wel naar de ruimtelijke onderbouwing van 268 pagina's, maar daar staat ook geen belangenafweging in. Een lang rapport is niet per definitie een goede onderbouwing. Bijvoorbeeld al gelet op alle bezwaarpunten in dit beroepschrift is een goede ruimtelijke ordening niet onderbouwd zoals bedoeld. Een aanvaardbaar woon- en leefklimaat wordt niet gewaarborgd. Bij de afweging of er sprake is van goede ruimtelijke ordening dient niet slechts gekeken te worden naar dit ene project maar naar het gehele omliggende gebied en de effecten daarvan op het leef- en woonklimaat. De toename van het verkeer en de enorme clustering van meerdere van dit soort projecten (zie verderop) leidt tot een totale onbalans, zodanig dat er geen sprake meer is van een zorgvuldig proces, noodzakelijk voor een juist besluit in het kader van ruimtelijke ordening.

Uit de stukken blijkt dat de gemeente Venlo de belangen van de initiatiefnemer wil behartigen. De gemeente Venlo heeft zelf dit gebied voorgesteld als ‘beste plek’ voor de realisatie van een dergelijke huisvesting. Daarbij zijn de belangen van omwonenden en de inwoners van de gemeente Horst aan de Maas (met name Sevenum en Grubbenvorst) volledig genegeerd, zoals moge blijken uit de bezwaren van omwonenden en inwoners van de gemeente Horst aan de Maas.

Ons inziens wordt door het College van B&W van Venlo in haar besluit op de bezwaren op onheuse gronden geconcludeerd dat het meewerken aan het realiseren van huisvesting voor arbeidsmigranten niet in strijd is met een *goede ruimtelijke ordening*. “Ruimtelijke Ordening” (RO) heeft als doel het zo goed mogelijk (her)inrichten en gebruiken van de beschikbare ruimte (land en water) van een gebied. Bij ruimtelijke ordening gaat men uit van de mogelijkheden van de ruimte en de wensen van de samenleving. Ruimtelijke ordening is een proces waarbij de overheid, gebruikmakend van een groot aantal regels en na afweging van individuele en groepsbelangen, *de ruimte zodanig inricht of herinricht dat het welzijn van de burgers zo goed mogelijk wordt gediend*. Volgens het College van B&W van Venlo kan “in redelijkheid gezegd worden dat meewerken aan het realiseren van de huisvesting van arbeidsmigranten niet in strijd komt met een *goede* ruimtelijke ordening, met name ook afgezet tegen het zeer tijdelijke karakter van de huisvesting”. Tien jaar is in onze ogen niet “zeer tijdelijk”! En daar waar “goede ruimtelijke ordening” het welzijn van de burgers moet dienen zijn de belangen van de arbeidsmigranten, omwonenden en inwoners van Horst aan de Maas volledig buiten beschouwing gebleven. Dat geldt temeer nu de gemeente Venlo de locatie voor huisvesting van arbeidsmigranten gepositioneerd heeft aan de grens met Horst aan de Maas, zonder daadwerkelijk overleg met die gemeente, zodat eventuele overlast vooral drukt op de inwoners van die gemeente. Uit de stukken blijkt dat de gemeente Venlo zeer nadrukkelijk de belangen van VidaXL onderzocht en uiteindelijk

gefaciliteerd heeft en uit niets blijkt dat er onderzoek is verricht naar de belangen van arbeidsmigranten en omwonenden/burgers. Sterker nog: met de wet- en regelgeving in de hand heeft de gemeente Venlo afgevinkt waar eventuele belemmeringen liggen voor de plannen voor VidaXL en die vervolgens geëlimineerd. Daarmee heeft de gemeente Venlo haar oren volledig laten hangen naar VidaXL. Juist vanuit “goede” ruimtelijke ordening dienen de belangen van de samenleving, c.q. de omwonenden en andere burgers te prevaleren boven de belangen van één individuele ondernemer.

Gezien voorgaande overwegingen met betrekking tot ruimtelijke ordening komen wij tot de conclusie dat de vergunning ten onrechte wordt verleend.

De omgevingsdialoog

Vooruitlopend op de voorgenomen “Omgevingswet”, waarin het houden van een omgevingsdialoog is voorgeschreven, heeft VidaXL contacten gelegd met omwonenden en andere belanghebbenden. De gemeente Venlo interpreteert die contacten (in de vorm van enkele zogenaamde “inloop-bijeenkomsten”) als “omgevingsdialoog”. Volgens Van Dale is “dialoog” te definiëren als “een gesprek tussen twee of meer personen”. In een dialoog heb je een wisselwerking tussen mensen en is het opbouwend. In het geval van de zogenaamde dialoog die ingezet is door VidaXL werden vragen en opmerkingen aangehoord en waar het VidaXL goeddunkte, heeft ze aangegeven dat ze enkele minimale aanpassingen zou meenemen. Van een écht gesprek met daaruit voortkomende concrete en handhaafbare afspraken is geen sprake. Het college van B&W stelt in haar besluit op het bezwaar, dat de wet noch beleid voorschrijft waaraan een omgevingsdialoog dient te voldoen en dus “vormvrij” is. Ook de advocaten van VidaXL benadrukken in hun verweer ten behoeve van de hoorzitting van de gemeente Venlo (die overigens op het laatste nippertje is ingediend – zie hiervoor) dat een “omgevingsdialoog “vormvrij” is. Met andere woorden: we doen maar wat en we trekken ons er niets van aan, en de wet staat dat zo toe... Door op deze wijze om te gaan met het begrip “omgevingsdialoog” wordt dat begrip bij voorbaat uitgehold, c.q. wordt nauwelijks voldaan aan de intenties van de wetgever op dit punt. Wat ons betreft kan – op deze wijze geïnterpreteerd - deze dode letter uit de nog vast te stellen wetgeving gesloopt worden. Het biedt slechts een fopspeen voor belanghebbende omwonenden, die er uiteindelijk toe zal leiden dat burgers hun vertrouwen in de rechtsstaat verder verliezen.

Logiesverblijf als schijnconstructie

In het besluit van het college van B&W op de bezwaren wordt gesteld dat wat betreft de huisvesting van arbeidsmigranten uitgegaan wordt van een logiesfunctie en dat er derhalve geen sprake is van een woning of een ander geluidsgevoelig gebouw zoals bepaald in artikel 1 van de Wet geluidhinder, artikel 1.2. van het Besluit geluidhinder en/of artikel 1.1. van het activiteitenbesluit milieubeheer. En daaruit volgt volgens de gemeente Venlo dat de huisvesting van arbeidsmigranten in het kader van het Activiteitenbesluit geen mee te wegen aspect is en geen belemmering vormt voor omliggende bedrijvigheid. Omgekeerd, of de arbeidsmigranten beschermd zijn tegen overlast, is voor de gemeente Venlo kennelijk niet van belang. Bezwaren dat de arbeidsmigranten op een industrieterrein komen te wonen, pal onder een windmolen, worden door het College van B&W aan de kant geschoven. Onder de titel van “logiesverblijf”¹ kunnen volgens de gemeente Venlo aspecten als

¹ De definitie van “logies” kan als volgt omschreven worden: Logiesfunctie is een gebruiksfunctie voor het bieden van recreatief verblijf of tijdelijk onderdak van personen. Deze personen hebben ergens anders hun hoofdverblijf. Denk bij een logiesfunctie bijvoorbeeld aan een zomerhuisje, hotel, motel of pension. Daarnaast geldt voor logies dat doorgaans ook beddengoed, handdoeken en dergelijke beschikbaar gesteld worden. “Logies” betreft een heel andere functie dan het huisvesten van arbeidsmigranten in kamers voor zeker vier maanden, waarbij die behuizing in feite hun hoofdverblijf in Nederland is.

duurzaamheid, gezondheid en veiligheid minder zwaar gewogen worden dan normaal het geval zou zijn bij reguliere woningen.

Slagschaduw en geluid van de windmolen(s) zijn schadelijk voor de gezondheid en leveren overlast op. Het argument van het College van B&W dat het gaat om huisvesting voor 'slechts' vier maanden, om daarmee de overlast te bagatelliseren, snijdt geen hout. Indien inwoners van de gemeente Venlo op deze plek zouden wonen, zouden zij naar grote waarschijnlijkheid in een eventuele bezwaarprocedure tegen deze windmolens in het gelijk worden gesteld. De arbeidsmigranten die gehuisvest worden op deze plek hebben echter niet de gelegenheid gehad om bezwaar te maken tegen deze situatie, eenvoudig omdat zij op het moment van het presenteren van deze plannen en het moment van vergunningverlening nog niet aanwezig waren. Juist omdat de arbeidsmigranten die straks eventueel gaan wonen aan de Kingsleystraat 4 nu niet in staat zijn bezwaar te maken, is het van belang extra aandacht te hebben voor hun rechten en bescherming tegen te verwachten overlast van buitenaf.

In het geval van vergunningverlening door de gemeente Venray voor de huisvesting van arbeidsmigranten in Ysselsteyn heeft de rechtbank Oost-Brabant ([ECLI:NL:RBOBR:2021:6369](#), [Rechtbank Oost-Brabant, 20/3556](#)) het beroep tegen die vergunning gegrond verklaard, onder andere omdat de gemeente Venray er *"geen rekening mee (heeft) gehouden en niet gemotiveerd waarom ondanks de overschrijding van de toepasselijk geurnorm van 14 ou sprake is van een goed woon-en leefklimaat"*. Gaat het in Ysselsteyn om stankoverlast, bij de huisvesting van arbeidsmigranten nabij de windmolens gaat het, als aangegeven, om slagschaduw en geluidsoverlast. Alleen al daarom zou de vergunning voor huisvesting aan de Mary Kingsleystraat niet verleend moeten worden.

In het rapport *"Geen tweederangsburgers - Aanbevelingen om misstanden bij arbeidsmigranten in Nederland tegen te gaan"* (30 oktober 2020) stelt het Aanjaagteam Bescherming Arbeidsmigranten o.l.v. Roemer het volgende: *"Arbeidsmigranten zijn vaak niet zelfredzaam. Ze spreken de Nederlandse taal niet, kennen de Nederlandse regelgeving, instanties en gebruiken niet en hebben (nog) geen sociaal netwerk waarop ze terug kunnen vallen. Ze zijn sterk afhankelijk van hun werkgever, al of niet een uitzendbureau. Deze afhankelijkheid gaat verder dan het werk en speelt ook ten aanzien van de huisvesting en de zorgverzekering omdat de werkgever dat ook vaak regelt. Arbeidsmigranten in Nederland zijn kwetsbaar en durven vaak niet voor zichzelf op te komen, terwijl de Nederlandse regelgeving waar zij mee te maken hebben wel uitgaat van zelfredzame, mondige burgers. Dit zorgt voor onwenselijke situaties en in uiterste gevallen ernstige misstanden"*. De kern van de aanbevelingen van de Commissie Roemer betreft het uitgangspunt *"dat we arbeidsmigranten moeten behandelen als gelijkwaardige en volwaardige deelnemers van onze samenleving, en dat we onze regelgeving daar ook op moeten inrichten. Dat vergt meer inzet op bescherming van arbeidsmigranten en daarmee ook een grotere rol voor de overheid"*. Het argument van het College van B&W van de gemeente Venlo dat het – waar het bij de beoordeling van overlast door de windmolens – gaat om verblijf van arbeidsmigranten voor "slechts" vier maanden is ons inziens een voorbeeld van het misbruik maken van de kwetsbaarheid van arbeidsmigranten die leidt tot de geschetste ongewenste situatie.

Een ander aspect dat verbonden is aan de titel "logiesverblijf" is de restrictie dat arbeidsmigranten maximaal vier maanden mogen verblijven in de huisvestingslocatie. Ook dat druist in tegen de stellingname van de Commissie Roemer dat er sprake moet zijn van woon-/huurbescherming en dat arbeidsmigranten niet zomaar op straat gezet moeten kunnen worden. Daarbij moet bedacht worden dat het werk bij VidaXL (waar een groot deel van de gehuisveste arbeidsmigranten werkzaam zal zijn) zich niet beperkt tot vier maanden. Maar kennelijk heeft de gemeente Venlo er geen moeite mee dat

arbeidsmigranten die hier als gasten ontvangen worden, omdat bedrijven zo goedkoop mogelijk arbeid willen inkopen, elke rechtszekerheid ten aanzien van wonen ontzegd wordt.

Op het moment dat dit argument tijdens de hoorzitting met betrekking tot de bezwaren tegen de vergunningverlening naar voren werd gebracht, reageerden de vertegenwoordigers van het college van B&W uiterst merkwaardig. Gesteld werd dat de “vier maanden” niet zo strikt genomen hoefden te worden. Verwijzend naar het ‘respectabele’ karakter van VidaXL stelden die ambtenaren die het college van B&W tijdens de hoorzitting vertegenwoordigden dat arbeidsmigranten na die vier maanden in voorkomende gevallen niet uit de woning zouden worden gezet én dat zij ook niet de intentie hadden om op de termijn van vier maanden te (gaan) handhaven. Kortom: de relativerende opmerking (dat arbeidsmigranten ‘slechts’ vier maanden last hebben van de overlast van de windmolens) als de beperking van de verblijfstijd tot vier maanden (als voorwaarde verbonden aan de titel van verblijfslocatie) gelden feitelijk niet. De beperking tot vier maanden wordt dus bij voorbaat al niet serieus genomen door de gemeente Venlo. Dat bevestigt onze stelling dat de titel ‘logiesverblijf’ hier slechts als een schijnconstructie wordt gebruikt om af te kunnen wijken van het bestemmingsplan en tóch huisvesting van arbeidsmigranten mogelijk te maken, ondanks voor vergunningverlening beperkende wetgeving betreffende milieu, geluid, gezondheid en dergelijke.

Wat het kader betreft dat gehanteerd zou moeten worden bij een humane huisvesting van arbeidsmigranten – uitgaande van de aanbevelingen van de Commissie Roemer – schrijft het college van B&W in haar besluit op de bezwaren dat de gebruiksoppervlakte per gehuisveste arbeidsmigrant zo’n 14 m² bedraagt en die maat zou de norm als gesteld door “Roemer” benaderen. Deze opstelling van een overheid bewijst slechts dat alleen het stellen van wettelijke (!) normen leidt tot daadwerkelijk humane huisvesting. Anders kun je jezelf kennelijk al op de borst kloppen als je al een beetje in de buurt komt van humane normen.

Om al deze redenen komen wij tot de conclusie dat de vergunning niet verleend zou mogen worden.

Rijtijdenbesluit m.b.t. overnachtingsmogelijkheid chauffeurs

In bezwaarschriften en tijdens de hoorzitting is gewezen op de truckparking met overnachtingsmogelijkheden voor internationale chauffeurs, die gerealiseerd wordt door VidaXL. Aangegeven is dat deze voorziening op geen enkele wijze voldoet aan de gewijzigde regels voor de rij- en rusttijden (Vo 561/2006 en 165/2014), die op 20 augustus 2020 zijn ingegaan. Feitelijk zou de gemeente Venlo niet mee moeten werken aan een situatie, waardoor wet- en regelgeving overtreden gaan worden. Door het College van B&W is in haar besluit op de bezwaren tegen de vergunningverlening op geen enkele wijze ingegaan op dit bezwaar. Vooralsnog concluderen wij daaruit dat de gemeente Venlo het dus eens is met deze stellingname. Nogmaals: de gemeente Venlo zou in haar vergunningverlening niet mee moeten willen werken aan het realiseren van situaties die leiden tot overtreding van geldende wet- en regelgeving. Om die reden zou de gemeente hiervoor geen vergunning moeten verlenen.

Overige zaken

Overlast voor de omgeving wordt niet (alleen) bepaald door het beheer van de huisvestingslocatie. Dat beheer concentreert zich op de locatie zélf, maar ervaring leert dat de overlast zich ook verder van de locatie af voordoet. Zo bezoeken veel arbeidsmigranten vanuit de in de nabijheid van de huisvestingslocatie van VidaXL gelegen Kafra zich zeer geregeld naar het centrum van Sevenum. Daar wordt – zo constateert ook de politie – overlast veroorzaakt door arbeidsmigranten. De politie heeft kenbaar gemaakt dat zij ruim 50% van haar tijd moet besteden aan arbeidsmigranten. Dan gaat het overigens niet alleen over het veroorzaken van overlast (in Sevenum), maar ook om hulpvragen van

arbeidsmigranten. In afwegingen in het kader van goede ruimtelijke ordening dient dit aspect meegenomen te worden. Toetsing van een vergunningaanvraag dient ons inziens niet alleen plaats te vinden op rechtmatigheid, maar ook op doelmatigheid en dient daarbij de impact op de omgeving betrokken te worden.

Zowel de gemeente Horst aan de Maas als de provincie Limburg (beide aandeelhouder van Greenport BV – het gebied waarbinnen VidaXL zich gevestigd heeft) voeren een beleid dat gericht is op het terugdringen van distributiecentra (zoals die van VidaXL), mede i.v.m. de toestroom van arbeidsmigranten én zij wensen meer regulering van arbeidsmigratie (vooral m.b.t. **clustering** van huisvesting van arbeidsmigranten). De gemeente Venlo heeft lange tijd géén inzet getoond om arbeidsmigranten op een correcte manier te huisvesten binnen de gemeente Venlo en die huisvesting (opvang) van arbeidsmigranten m.n. overgelaten aan de buurgemeenten. Nadat die gemeenten daar kritiek op hebben geuit is de gemeente Venlo overgegaan tot het verlenen van vergunningen voor huisvesting van arbeidsmigranten, maar in alle gevallen aan de grenzen van de die buurgemeenten. En dan gaat het om grote aantallen: bijvoorbeeld 800 arbeidsmigranten aan de Venrayseweg, in het zelfde gebied als waar VidaXL nu 600 arbeidsmigranten gaat huisvesten. Met alle impact van dien op de inwoners van die buurgemeenten. De gemeente Venlo stemt met de gekozen locatie in met een verdere clustering van huisvesting van arbeidsmigranten in het gebied waar momenteel al zo'n 2500 tot 3000 arbeidsmigranten zijn gehuisvest op een bevolking van zo'n 300 burgers. Op regionaal niveau vindt overleg plaats over arbeidsmigratie, maar juist met betrekking tot afstemming van locaties voor arbeidsmigranten vindt géén afstemming plaats, maar wordt elkaar slechts "medegedeeld" waar men huisvesting van arbeidsmigranten wil toestaan, zo bleek tijdens de hoorzitting. In afwegingen in het kader van goede ruimtelijke ordening dient dit aspect meegenomen te worden. Toetsing van een vergunningaanvraag dient ons inziens niet alleen plaats te vinden op rechtmatigheid, maar ook op doelmatigheid en dient daarbij de impact op de omgeving betrokken te worden.

Overigens kunnen we ons niet aan de indruk onttrekken dat de gemeente Venlo bij het verlenen van de vergunning aan VidaXL vooringenomen was. Normaal zou je verwachten dat de gemeente Venlo 'draagvlak in de omgeving als uitgangspunt' heeft, maar bij deze procedure is eerst alles geregeld met de initiatiefnemer, waarna die pas de inloopbijeenkomsten (zie hiervoor onder 'omgevingsdialoog') organiseerde om de plannen aan de omgeving voor te leggen" en de gemeente Venlo de aangrenzende gemeente meldde dat de huisvesting aan de grens met die gemeente vergund zou worden.

Ook om deze redenen dient de conclusie getrokken te worden dat de vergunning niet verleend had moeten worden.

Samenvattend verzoeken wij de rechter primair de vergunning te vernietigen en secundair de behandeling van de bezwaren door de gemeente Venlo over te laten doen, waarna eventueel opnieuw beoordeling van de vergunningverlening door de rechtbank plaats kan vinden.

Wij verzoeken primair om vernietiging, omdat

- De uitstoot van stikstof – ten nadele van natuur – te veel in omvang toeneemt;
- Er onvoldoende gronden zijn om het bestaande bestemmingsplan te wijzigen om daarmee huisvesting van arbeidsmigranten en een overnachtingsmogelijkheid voor internationale chauffeurs mogelijk te maken;
- Niet voldaan is aan de normen van "goede ruimtelijke ordening", omdat onvoldoende rekening is gehouden met maatschappelijke belangen, belangen van omwonenden en de belangen van arbeidsmigranten;

- Niet tegemoet is gekomen aan de normen die zouden moeten gelden voor een adequate omgevingsdialoog die recht doet aan de belangen van omwonenden, waardoor het vertrouwen in de rechtsstaat bij die omwonenden aangetast wordt;
- De titel “logiesverblijf” gebruikt wordt als schijnconstructie om daarmee normen op het gebied van duurzaamheid/milieu, gezondheid en veiligheid in het algemeen en de overlast van windmolens in het bijzonder te kunnen negeren;
- De belangen van arbeidsmigranten onvoldoende in acht genomen worden;
- De maximale verblijfstermijn van vier maanden in strijd is met aanbevelingen van de Commissie Roemer en – volgens het College van B&W – ook niet gehandhaafd zullen worden, terwijl diezelfde norm van maximaal vier maanden bepalend is voor het kunnen gebruiken van de titel “logiesverblijf” om wijzigingen in het vigerende bestemmingsplan mogelijk te maken;
- De vergunningverlening ertoe leidt dat wet- en regelgeving (meer in het bijzonder het rijtijdenbesluit) overtreden zullen worden;
- In onvoldoende mate de impact op de omgeving is meegenomen in de overwegingen van de gemeente Venlo om over te gaan op vergunningverlening.

Secundair vragen wij om de gemeente Venlo op te dragen de bezwaarprocedure over te doen, omdat de gevolgde procedure ons inziens niet correct is verlopen c.q. mankementen vertoont.

Tenslotte verzoeken wij u de gemeente Venlo te veroordelen tot het vergoeden van alle door de vereniging Behoud de Parel gemaakte kosten in deze procedure.

Voor deze namens de vereniging Behoud de Parel

André Vollenberg
(voorzitter vereniging Behoud de Parel)

Eugenie Dings
(secretaris vereniging Behoud de Parel)

Als bijlage voegen wij aan dit beroepschrift toe:

- Het mailtje van de gemeente Venlo waarin gevorderd wordt binnen tien dagen ontvankelijkheid aan te tonen;
- De bezwaarschriften van vereniging Behoud de Parel en de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten Horst aan de Maas;
- De pleitnota's ten behoeve van de hoorzitting in het kader van de bezwaarprocedure;
- De brief van de SP-afdeling Venlo en Horst aan de Maas en de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten aan de gemeenteraad en het College van B&W van de gemeente Venlo;
- Artikel De Limburger d.d. 4 april 2023.